

ΠΡΟΣΩΠΑ :

ΡΟΖΑ, ηθοποιός, 34 ετών. ΜΑΡΘΑ, καμαριέρα της, 40 ετών. ΡΑΪΜΟΝΔΟΣ, φοιτητής, 24 ετών.

(Στὸ καμαρίνι τῆς Ρόζας. Μετὰ τὴν παράστασι. Ἡ Μάρθα τακτοποιεῖ διάφορα λουλούδια. Μπαίνει ἡ Ρόζα).

ΡΟΖΑ. — Πόσο κορφάστριζα ἀπόψε! Ἐπιθυμῶ νὰ ξεκουρασθῶ λίγο ἐδῶ στὸ καμαρίνι μου. Εἶπα πῶς δὲν θὰ δεχθῶ κανένα.

ΜΑΡΘΑ. — Θριαμβεύσατε καὶ ἀπόψε, κυρία. Καὶ σὰς ἔστειλαν πάλι ἕνα σωρὸ ἄνθη.

ΡΟΖΑ. — Τί ἄφθονα λουλούδια, ἀλήθεια!...

ΜΑΡΘΑ. — Θέλετε νὰ δῆτε, κυρία, ποιοὶ σὰς τὰ στέλνουν; Εἶνε ἐδῶ καὶ τὰ ἐπισκεπτήρια τῶν θαυμαστῶν σας...

ΡΟΖΑ. — Δὲν με ἐνδιαφέρουν οἱ διάφοροι θαυμασταὶ μου. Εἶνε τόσο σαγχοὶ ὅλοι τους!... Λέχονται τὰ λουλούδια τους καὶ τὰ διάφορα δῶρα τους, ἀλλὰ πιστέψτε με, καλὴ μου Μάρθα, κανεὶς ἀπ' αὐτοὺς δὲν κατόρθωσε νὰ μοῦ πάρῃ τὴν καρδιά μου. Κανεὶς.

ΜΑΡΘΑ. — Οὔτε ὁ μαρκήσιος Ντὲ Πρέ; Οὔτε ὁ κόμης Ντὲ λὰ Φορέ;

ΡΟΖΑ. — Οὔτε αὐτοὶ, Μάρθα, οὔτε αὐτοὶ. Μπορεῖ νὰ φορῶ στὸ λαϊκὸ μου τὰ μαργαριτάρια τοῦ μαρκησίου καὶ στὰ χέρια μου τὰ διαμάντια τοῦ κόμητος, καὶ δὲν ἀγαπῶ οὔτε τὸν ἕνα, οὔτε τὸν ἄλλο. Ἐτσι εἶμαστε ἐμεῖς ἡ γυναῖκες τοῦ θεάτρου!... Μὰς ἀγαποῦν, ἀλλὰ δὲν ἀγαποῦνε. Κι' ὅμως...

ΜΑΡΘΑ. — Κι' ὅμως, κυρία;

ΡΟΖΑ. — Αἰσθάνομαι τὴ ζωὴ μου πολὺ ἄδεια, χωρὶς μιὰ ἀληθινή,

μιὰ ἀγνή ἀγάπη. Γιατί καὶ οἱ θαυμασταὶ μου, μ' ὅλο πὺρ λένε πῶς μ' ἀγαποῦν, εἶνε ψεύτες. Τὸ κάνουν ἀπὸ φιλοδοξία, γιὰ νὰ φιγουράρουν ὡς φίλοι μιᾶς ὀρφανῆς καὶ πολυπόθητης θεατρίνας, ὅπως ἐγώ. Ὅχι, δὲν μ' ἀγαποῦν μ' ἀγάπη ἀδολῆ καὶ βαθειά, ὅπως οὐνερένομαι. Κι' ἀπ' ὅλους αὐτοὺς τίς φανταχτερῆς ἀνθεδέσμες, ἐγὼ θὰ προτιμῶσα ἕνα φτηνὸ μπουκετάκι, προσοχομένο ἀπὸ κάποιον φτωχὸ νέον, πὺρ θὰ μ' ἀγαπεύει ὅπως ἐβίω ἐγώ. Ἀλήθεια... Δὲν βλέπω ἀπόψε τὸ μπουκετὸ τοῦ πιστοῦ μου ἀγνώστου, τοῦ Ραϊμόνδου Σωβιέρ. Πῶς δὲν με θυμήθηκε ἀπόψε;

ΜΑΡΘΑ. — Πῶς ξέρει, κυρία; Τὸν καίμενο τὸ νέον, φαίνεται ὅτι δὲν θὰ εἶχε χρήματα ἀπόψε γιὰ ν' ἀγοράσῃ λουλούδια.

ΡΟΖΑ. — Ναι, ἀπὸ τὰ λίγα φτηνὰ λουλούδια πὺρ μοῦ στέλνει, φαίνεται πῶς θὰ εἶνε πολὺ φτωχός. Ἐ, λοιπόν, δὲν φαντάζεσαι, Μάρθα, πόσο με συγκινεῖ ἡ ἀγνή καὶ δελεῆ ἀγάπη αὐτοῦ τοῦ ἀγνώστου φτωχοῦ νέου. Καὶ δὲν ξέρεις πόσο ἀνησυχῶ ἀπόψε πὺρ δὲν μοῦ ἔστειλε, ὅπως πάντα, τὸ μπουκετάκι του.

(Ἐξαφρα χτυπᾷ ἡ πόρτα. Ἡ Μάρθα ἀνοίγει, καὶ παρονσιάζεται ὁ Ραϊμόνδος Σωβιέρ, κρατώντας στὰ χέρια του ἕνα μπουκετὸ μενεξέδες).

ΡΑΪΜΟΝΔΟΣ, (μὲ φωνὴ τρομαγμένη). — Δεσποινίς Ρόζα!... Μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ σὰς... νὰ...

ΡΟΖΑ. — Πῶς εἶστε, κύριε;

ΡΑΪΜΟΝΔΟΣ. — Εἶμαι ὁ Ραϊμόνδος Σωβιέρ.

ΡΟΖΑ. — Ἄ, εἶστε σεις; Ἐσεῖς πὺρ εἶ ἕνα διάκληρος χρόνον τώρα μοῦ στέλνετε τακτικὰ μπουκετάκια μενεξέδων καὶ μαργαριτῶν;

ΡΑΪΜΟΝΔΟΣ. — Ναι, δεσποινίς. Συχορήστε με ἂν αὐτὸ σὰς διασπούσῃ...

ΡΟΖΑ. — Νὰ σὰς συχορήσω; Τί λέτε, φίλε μου; Δώστε μου, σὰς παρακαλῶ, τὸ μπουκετὸ σας καὶ καθίστε κοντά μου...

(Ὁ Ραϊμόνδος ὑπακούει. Ἡ Μάρθα ἀποσύρεται).

ΡΟΖΑ, (μυρίζοντας τοὺς μενεξέδες). — Τί ὄμοια εὐωδιάζουν τὰ ἄνθη σας! Ἐχουν ἕνα ἄρωμα ἀγνῶ, διακριτικὸ, λεπτὸ σὰν τὸ ἄρωμα μιᾶς εὐγενεῆς ψυχῆς. Τῆς ψυχῆς σας.

ΡΑΪΜΟΝΔΟΣ, (δειλὰ). — Ὁ, δεσποινίς!...

ΡΟΖΑ. — Ναι... Ναι... Εἶνε καλὸς τώρα πὺρ δὲν μοῦ εἶστε ἔφυγε. Καὶ δὲν ξέρω πῶς, μερίζοντας τὰ λουλούδια σας, μοῦ φαίνεται πῶς ἀναπνέω τὴν ἴδια σας ψυχὴ.

ΡΑΪΜΟΝΔΟΣ. — Δὲν τὰ περιφρονεῖσατε λοιπὸν τὰ φτωχὰ μου λουλούδια;

ΡΟΖΑ. — Ὅχι. Τ' ἀγαπῶ τὰ λουλούδια σας.

ΡΑΪΜΟΝΔΟΣ. — Βλέπω τόσα πολύτιμα μπουκετά γύρω σας!

ΡΟΖΑ. — Ὅχι, αὐτὰ δὲν ἔχουν τὴν ἀξία τῶν δικῶν σας μενεξέδων.

ΡΑΪΜΟΝΔΟΣ. — Ὁ, δεσποινίς!... Θὰ με κάνετε νὰ τρελλαθῶ

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ GEORGES DELAMARE

Η ΘΕΑΤΡΙΝΑ

ΡΑΪΜΟΝΔΟΣ.—'Αγάπη μου!...

ἀπὸ εὐτυχία... Τόσον καιρὸ δὲν τοῖμοῦσα νάρθω νὰ σὰς δω. Ἀλλὰ χτὲς τὸ βράδυ σὰς εἶδα νὰ φοράτε καρφωμένο στὸ κορσάκι σας τὸ φτωχὸ μπουκετάκι πὺρ σὰς εἶχα στείλει προχτὲς καὶ ἔτσι τὴν ἡμέρα νάρθω ἀπόψε στὸ καμαρίνι σας. Εἶνε ἀλήθεια ὅτι δίστασα πολὺ, ὅτι ἡ καρδιά μου χτυποῦσε με ἀγωνία, ἀλλὰ...

ΡΟΖΑ. — Ὁ, κάνετε πολὺ καλὰ πὺρ ἦσθατε. ΡΑΪΜΟΝΔΟΣ. — Εἶνε τώρα τόσος καιρὸς πὺρ σὰς θαυμάζω, πὺρ σὰς...

ΡΟΖΑ. — Λέγετε, λέγετε... ΡΑΪΜΟΝΔΟΣ, (μὲ φωνὴ πὺρ μόλις ἀκούγεται). — Σὰς ἀγαπῶ!...

ΡΟΖΑ. — Μ' ἀγαπάτε; ΡΑΪΜΟΝΔΟΣ. — Σὰς λατρεύω... Δὲν εἶστε γιὰ μένα μιὰ γυναῖκα σὰν διες. Εἶστε ἕνας ἄγγελος, μιὰ ἀνώτερη ἰσχυρὴ. Εἶνε ἕνας χρόνος τώρα πὺρ ἐρχομαι τακτικὰ πρὸ θεάτρου γιὰ νὰ σὰς βλέπω, γιὰ νὰ σὰς ἀκούω. Καὶ σὰς ἀγαπῶ, σὰς ἀγαπῶ μὲ μιὰ ἀγάπη τρελλή, ἀπελπισμένη. Γιὰ μένα, καθὼς σὰς εἶπα, εἶστε ἕνα θεῖο πλάσμα. Καὶ μοῦ φαίνεται σὰν ὄνειρο τώρα πὺρ βρισκόμαι κοντά σας καὶ σὰς μιλάω καὶ μοῦ μιλάτε...

ΡΟΖΑ. — Ἄν ξέρατε πόσο με κάνετε εὐτυχισμένη με τὰ λόγια σας αὐτὰ... Ἡ ἀγάπη σας ἡ τόσο εὐλογημένη καὶ τόσο ἀγνή, εἶνε μιὰ δροσιὰ οὐράνια γιὰ τὴν διασπασμένη, γιὰ τὴν φλογισμένη μου ψυχὴ. Ραϊμόνδε, καὶ ἐγὼ σὰς ἀγαπῶ!... Σὰς ἀγαπῶ σὰν κάτι πολὺ ὄμοιο, πολὺ ἄδολο, πολὺ ἀληθινὸ. Ἡ ἀγάπη σου μ' ἐξαγνίζει καὶ με κάνει ἀξία σου. Νοιώθω πάλι τὴν ψυχὴ μου νὰ γίνεται ἀθάνα, σὰν τὴν ψυχὴ μιᾶς παρθένου. Πάρε με στὴν ἀγκαλιά σου, ὄμορφο καλὸ μου παιδί. Τὸ ἀγνὸ σου φίλημα ἄς σβῶσει ἀπὸ τὰ χεῖλιά μου δια τ' ἄλλα, τὰ πληρωμένα καὶ μολυσμένα φίλια...

ΡΑΪΜΟΝΔΟΣ, (μεθυμένος ἀπὸ τὰ λόγια της, τὴν ἀγκαλιάζει δειλὰ καὶ τὴν φιλεῖ τρυφερὰ στὸ στήθος). — Ἀγάπη μου!... ΡΟΖΑ. — Μ' ἀγαπᾷς λοιπὸν τόσο πολὺ; ΡΑΪΜΟΝΔΟΣ. — Σοῦ ὀρκίζομαι ὅτι δὲν ἀγαπῶ, παρὰ τὴν μητέρα μου καὶ ἑσένα στὸν κόσμον. ΡΟΖΑ, (ἀποτραβιέται ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά του). — Ἐχεις μητέρα; ΡΑΪΜΟΝΔΟΣ. — Ναι, ἔχω μιὰ φτωχὴ γυνὴ μητέρα. ΡΟΖΑ. — Δὲν ἔχεις ἀδελφία; ΡΑΪΜΟΝΔΟΣ. — Ὅχι, δὲν ἔχω κανένα στὸν κόσμον, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν μητέρα μου.

ΡΟΖΑ. — Κι' ἐργάζεσαι βέβαια γιὰ νὰ ζῆς τὴν μητέρα σου. ΡΑΪΜΟΝΔΟΣ. — Ναι. Παίξω τίς νύχτες βιολὶ σ' ἕνα ντάγκαζ.

ΡΟΖΑ. — Καὶ τὴν ἡμέρα; ΡΑΪΜΟΝΔΟΣ. — Τὴν ἡμέρα σπονδάζω γιατρός.

ΡΟΖΑ. — Καὶ τὰ βράδια πὺρ ἐρχοῦθε στὸ θέατρο γιὰ νὰ με βλέπετε; ΡΑΪΜΟΝΔΟΣ. — Τίς βραδεῖες αὐτὲς παρατῶ κάθε δουλειὰ πὺρ χάρω σὰς.

ΡΟΖΑ. — Καίμενο παιδί!... Στερεῖτε λοιπὸν τὴν μητέρα σας ἀπὸ τὰ χρήματα, τὰ λίγα χρήματα πὺρ κερδίζετε, καὶ τὴν ἀγίνετε μονάχη τὰ βράδια, γιὰ νὰχορῆστε νὰ βλέπετε ἑμένα;

ΡΑΪΜΟΝΔΟΣ. — Ναι. Γιατί σὰς ἀγαπῶ. ΡΟΖΑ, (ἀναστενάζοντας). — Καταλαβαίνω... Σὰς ἔχω πάρει τὰ μαλά. Τὴν ἡμέρα δὲν φάγετε ἡσυχία καὶ γαλήνη γιὰ νὰ μελετήσετε. Τίς νύχτες τρέχετε στὸ θέατρο. Τί κακὸ σὰς ἔχω κάνει, χωρὶς νὰ τὸ βέλω!... Ἀκόμα καὶ τὰ μπουκετάκια πὺρ μοῦ στέλνετε, θὰ τ' ἀγοράζετε, πῶς ξέρει, με πόσες θυσίες... (Μένει γιὰ λίγη ὥρα σκεπτική). Κύριε Ραϊμόνδε... Φαντάζεστε λοιπὸν ὅτι ἡ θυσία σας αὐτὲς ἀξίζουν γιὰ μιὰ γυναῖκα σὰν ἐμένα; Ἐξέρτε καλὰ τί εἶδος γυναικῆ εἶμαι ἐγώ;

ΡΑΪΜΟΝΔΟΣ. — Σὰς ἀγαπῶ ὅποια καὶ ἂν εἶστε. ΡΟΖΑ, (συγανά, στὸν ἐαυτὸ της). — Ὅχι, ὄχι. Δὲν πρέπει νὰ τὸν καταστρέψω. (Στὸν Ραϊμόνδο). Ἐγὼ ὅμως δὲν σὰς ἀγαπῶ. Ναι, δὲν σὰς ἀγαπῶ. Σὰς εἶπα μερικὰ τρυφερὰ λόγια ἀπὸ εὐγένεια, γιὰ νὰ σὰς ἐπαρηγορήσω, νὰ σὰς παρηγορήσω. Δὲν μποροῦνε ν' ἀγαπηθεῖτε, φίλε μου... Ὅχι, ὄχι, ποτέ!...

ΡΑΪΜΟΝΔΟΣ. — Γιατί μοῦ μιλάτε ἔτσι σκληρὰ. Ρόζα; Γιατί ἀλλοῦστε ἔτσι ξαφνικὰ; Καίει ἀκόμα στὰ χεῖλιά μου τὸ φίλι σας...

ΡΟΖΑ, (συγκρατώντας με δυσκολία τὸν πόνο της). — Τὸ φίλι μιᾶς θεατρίνας ἀπολαγῆς καὶ ἀκαρδῆς. Τί ἀξία μπορεῖ νὰ ἔχη; Ἄς

(Στήν κυρία Τσανιόν-Γκλα-έο, για να δοθή στα χέρια της δεσποινίδος Κλαίρης).

Πύργος-του Μπουνερόν.

15 Σεπτεμβρίου.

Πολυαγαπημένη μου μικρούλα... Απτό που σου σημάδωνε από καιρό στο μικρό σου μυαλό, να φύγεις δηλαδή απ' το Παρίσι, το κατάφερες... Μπράβο σου λοιπόν, μεθ'ηρό μου, πλουσιστό γελάκι... Δεν φτάνει που μου στέρησες τη γλυκειά σου παρουσία, μα φεύγοντας πήρες μαζί σου και τη σταραστημένη μου ψυχή... Θέλησα λοιπόν να σ' εκδικηθώ κι' εγώ...

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ EDMOND ABOUT

ΟΙ ΕΝΟΧΟΙ

Και ήρθα στον πύργο του Μπουνερόν, να περάσω λίγες μέρες, με την ευχάριστη συντροφιά του φίλου μου Αύγουστου ντε Σαντιβί, που κάθεται οικογενειακώς εδώ πέρα... Διασκέδασα ντε λιγάκι, άπονη μικρούλα μου, ξεχνώντας στ' ατελείωτα τα γλέντια μου τον πόνο της σταραστημένης από τα νυχάκια σου καρδιάς μου...

Κι' όχι μονάχα άνακουφιστικά, μα έβασσα και την τριή του φίλου μου από ένα οζάνινο φριζόλι, που θα του κόστιζε την ευτυχία του σπιτιού του διολιχέρον... 'Αχ!... Γυνάκες άλαφρομυαλες, που όλα τα ποδαριάτε στο στιγμαίο και προσωφινό καπρίτσιο της καρδιάς σας... Άζουσε τόσα την ιστορία, άγάτη μου.

Πέρασε μιιά βδομάδα από τότε... Ήταν άπομεσίμερο, χωρά Θεού από ήλιο κι' άέρα μυρωμένο. Μιά ψυχρούλα που έσουζε λιγάκι, έδειχνε μονάχι πώς πέρασε το καλοκαίρι... Ήμιστε γερή παρέα από εύπαιχτους γλεντιζέδες νέους και παιγνιδιάρες, γελιστές κοπέλλες, Γέλια, χοροί, τραγούδια γέμζαν χωρούμενο το ύψισσο του πύργου πάρο κι' ή βραδεία μας φανόταν πως θα νυλιόσε πιο καλύτερα από τις άλλες...

Από ήσαν αὐτοί που ζάνανε στη συντροφιά τη μεγαλείτεση εντόπιοι, με το κωμό τους σόμια, το εφρασιτικό τους πρόσωπο και τη παρταριστή έξυπνάδα τους: 'Ο νεαρός κόμης ντε Σαντινέ κι' ή γυναίκα του φίλου μου Σαντιβί, ή τσαχλίνα 'Οττίλια!...

Καθόμαστε κείνη τη στιγμή στο τραπέζι της βεράντας και πίνουμε τον καφέ μας, όταν ξεαχνά, φεύγοντας ένα γύρο τη ματιά μου, πέντα πως μυστηριωδώς είχαν εξαφανιστεί δυο πρόσωπα από την παρέα: 'Ο κόμης ντε Σαντινέ κι' ή 'Οττίλια, ή γυναίκα του φίλου μου Σαντιβί.

Κάτι σαν ένστικτο μ' έσπορωξε τότε να ξεκαθαρίσω το μυστήριο αυτό... Κι' ένα το μυαλό μου δουλίωσε έντονα και γερά, και ή ματιά μου πλανιόταν σαν άρηρημένη εδώ και κεί, ξεχώρισα άνιτσο μου μιιά άλλη εφεννητική ματιά, που άνήσχη κι' αυτή και γεμάτη ιστορία έφανε γύρο το πάρο και τον κήπο... Ήταν ή ματιά του φίλου μου Αύγουστου Σαντιβί.

Άνατριχάσα άθελιά μου κι' ή καρδιά μου χτύπησε με άσηνησιστή ως τότε γρηγοράδα... Πέρασε οπ άστραση άπ' το μυαλό μου ο παιδικός, με τόσο τραγική και έπικινδίνος στις παραφροές του χαρακτιόσ του... Σάν όνειρο θρηήθηκα το σκότωμα της πρώτης του γυναίκας, έδω κι' έξη χρόνια τώρα, απ' τα ίδια του τα χέρια, και μιιά κρυφή τρομοδρα τάραξε το κορμί μου...

Στόν γρηγόρο τόν εφιάλητη της στιγμής έκείνης άκουσα κιόλας να βροντούν στ' αυτιά μου εκδικητικές πιστολιές, που ξεόχιζαν νεανικά κορμιά με λόσσα κι' άλλαζαν το ξέννοισσο και χαρούμενο παιχνίδι μας σε φριχτή τραγωδία αίματος και φόνου...

Χωσίσοιμε, φίλε μου. Κι' άς μιν ξεαναδέι ό ένας τόν άλλο...

ΡΑ-Υ-ΜΟΝΔΟΣ.—Συντριβετε την καρδιά σας από οξέτο για μένα. Για να μη με κατατροφευετε με την άγάτη σας. Τό καταλάβαινο. Μα σάν άγαλό, σάν λατζέου!...

ΡΟΖΑ.—'Όχι, όχι. Κάνετε λάθος, δεν σάν άγαπώ. Χαίρετε, κύριε Ραϊμόνδε... Μάρθα... Συνόδεψε ως έξω τόν κύριο... (Μαλαίνε ή Μάρθα. Κυντάει την κυρία της σασισμένη. 'Ο Ραϊμόνδος τρέμει δολόκληρη).

ΡΟΖΑ. (κατιβάλλοντας μιιά τελευταία προσπάθεια). — Χαίρετε, κύριε... Χαίρετε... για πάντα.

('Ο Ραϊμόνδος φεύγει παραξάλισμένο σαν έννοβάτης. 'Η Ρόζα πέφτει σ' ένα μικρό ντιβάνι και σπαρταράει δολόκληρη απ' τους λυγμούς).

ΡΟΖΑ.—Φτώχη μου καρδιά!... Φτώχη μου πρώτη και στεφνή άγάτη που δεν σε χάρηκα όποτε μιάν ώρα!... Άντιο... Άντιο... άντιο, άγάτη μου!... Χαίρε για πάντα, μοναδικέ, άληθινέ ξρωτά μου!... Ραϊμόνδε, γλυκέ μου φίλε, γλυκό μου όνειρο, χάρε!... Χαίρε!...

"Υπολα σημάδωνε από τη θέσι μου και περπατώντας σαν τσακάλι, γερά κι' άθρόοβα μαζί, χόδωνε πίσω από κάτι άνθησμένες μικροδάφνες... Και μιιά και κρυφτικά από τα μάτια όλων, έφουξα κάτω το κεφάλι κι' άρχισα ένα τρέξιμο τρελλό, τρέξιμο ματαιομένο, που μ' έφερε ύστερα από λίγο στη μικρούλα λιμνη, που βρισκόταν κατακλισης στο άπεραντο πάρο.

Δεν άπατήθηκα, Θεέ μου... Κι' ήταν άκόμα ευτυχός χαρός... Το έννοο ξεγυρά βρισκόταν μέσα σε μιιά βάρκα άγκαλισμένο, κοντά-κοντά κι' άντριουστά, έντελώς ξεχασμένο, σ' ένα άτελειωτό...

στο φιλι μεθυστικό... 'Η βαρικούλα ήταν άραγμένη κοντά στην άποβάθρα κι' ήταν κρημμένη από παντού, από μικροδάφνες φροντωμένες κι' από χοντρούς κορμούς γέρικων δέντρων...

—Γιά όνομα Θεού, κυρία μου!... 'Ο άντρος σας θα σάς ζητήη παντού... Δώστε μου το χέρι σας γρηγόρα... φώναξα τρομαγμένος κι' άπλόοντας το χέρι μου άρταξα την 'Οττίλια και την τράβηξα έξω... Άλαχιασμένη απ' την ταραχή της ή όραία γυναικούλα, κόκκινη απ' τη ντροπή της, έστεκε πλάι μου στην άποβάθρα με σκωμένο το κεφάλι της και χαμηλωμένα ντροπαλά τα μάτια. Έβαφνα όμως με αυτάσε θαρσετά και μου έλεγε:

—Δεν φταίω εγώ... 'Ο Αύγουστος με σπρώχνει στόν κατήφορο... Δικό του είναι το φταίξιμο, Θεέ μου!... "Όλο για κτήματα και για επηρεήσεις μου μιλάει...

Δεν πρόφτασα να πώ τίποτα, δεν πρόφτασα να τρέξω απόφασι. Στ' αυτιά μου έφτασε έβαφνα ένα γρηγόρο τρέξιμο και χόροτι κλαίοντα που σπάζανε. Ήταν ό άντρος της ό Αύγουστος, δεν ύπληξε κρυμιά άμφιβολία. Έρχόταν γρηγόρος, σαν κεραυνός.

—Άφήστε, κυρία μου, τις δικαιολογίες, της ελα γρηγόρα-γρηγόρα, γεμάτος ταραχή. Δεν είναι να χάνουμε καιρό... 'Ο σέξυγός σας φταίνει!... Τόν άκούτε και οίς τόρα, γιατί βλέπω να γλωμιάστε...

Κύριε ντε Σαντινέ, που μιά κυττάτε τόση ώρα σαν ήλιθος, χωρίς να βγάξετε μιιά, βγάλτε τουλάχιστον γρηγόρα το σακκάκι σας... Άκούμα!... Άκούμα!... Σούτ... Τουμουδιά, κάντε αυτό που λέω, γιατί φεύγω και σάς άγίνο να λογαριαστήτε με το πιστόλι του Αύγουστου, που τόσο τον τιμάτε με την πολίτευη φίλια σας... Σείς, κυρία μου, δώστε μου το δαχτυλίδι σας... Τή βέρα σας γρηγόρα, για τ' όνομα της Παναγίας, γιατί να τον, θα ξεπροβάλλη στη στιγμή ό σέξυγός σας... Προσέξτε τόρα, κύριε Σαντινέ... 'Όραία!... Πετώ το δαχτυλίδι μέσα στο νερό... Είπατε που έπεσε... Άμυρά!... Έμυρós λοιπόν... Κάντε γρηγόρα βουτιά... Έμυρós!... Μη διατάξετε καθόλου... Βουτήξτε να βουίτε το δαχτυλίδι... Βουτήξτε. Καλύτερα ένα μακροδουτι, παρά δυο βόλια στην κολιά σας... Σούφτε και οίς άνήσχη από το νερό, κυρία μου... 'Όραία!... Άχ!...

Όχι!... Ήταν πειρά καιρός, Θεέ μου! Και ήταν πραγματικά καιρός... Γιατί ξεαφρόβαλε λαχναρισμένος ό φίλος μου, ό Αύγουστος, ντε Σαντιβί, κόκκινος απ' την ταραχή του και ξαναμμένος από την προσπάθειά του ν' ανακαλίψη τους ένόχους. Μά ένα χαμόγελο πλατιό φώτισε το άλλαγμένο απ' τη ζήλεια πρόσωπό του, όταν είδε και τους τρείς μας να κάνουμε τόν άδιάφορο και να κυττάμε το νερό προσεχτικά... Είλε και τόν δόστιχο τόν κόμη ντε Σαντινέ, να στάξη, μουσικίδι στο νερό, λερωμένο απ' τόν βοήγο του βιβουί της λιμνης, κι' άνήσχοις τόρα φώτισε να μάθη τι συνέβη.

Έγνεφα στους άλλους, με ρεβό, να μη βγάλουν τοιαμοδύ και τόν έξηγησα με μασημένα λόγια, πως κοιβετιάζονταν κι' οί τρείς μας και άγοπερπατώντας, έλαμα φτάσει στη μικρούλα άποβάθρα...

Έκει ή βέρα της γυναίκας του γλιότρησε σε κάποιο κίλημα του χερσιού της απ' το νοτισμένο δαχτυλό της κι' έπεσε στο νερό της λιμνης... Μά ό ήπιοςός δεν έδωσε άκούς, και χάρις στην προσπάθειά του κι' ντε Σαντινέ, ή βέρα ξεαναβρόθηκε... και ή γαλήνη ξεανακέπασε με τ' αλάτι φτερά της τη φροντωμαμένη μας ψυχή.

Αυτό, μικρούλα μου, είναι τα νέα μου... Περωμένο με δίμα τα δικά σου. Πέρασα άσημες στιγμές, αγαπημένη μου, μα χάρισα σε δυο καρδιές δυο μεγάλα δώρα: Στη μιιά καρδιά το μεγάλο δώρο της γαλήνης και την άνακούφισή της κοιμεμένης ζήλειας... Και στην άλλη καρδιά, τη γυναίκεια, στάλαξα τόν φόβο τόν σωτήριο και την προσφύλαξη απ' τα παρταρατήματα...

Χάρισε και συ σε μένα τόρα, άγάτη μου, το θεικό δώρο μιάς έπιστολής σου, για νάδρο στις χαραγμένες από τα κομψά χέρια σου γραμμές της την άνακούφισή στη μοναξιά και στόν καμό μου... Χίλια τρελλά φίλιά!...

O ΑΡΜΑΝΟΣ ΣΟΥ

Καθόμαστε στη βεράντα και πίνουμε τον καφέ μας...